

fremover kunne forventes et mindre behov for udskiftning af disse ud fra planlægningsmæssige grunde.

Omkostninger ved nedtagning af møller er således ikke en opgave for det offentlige, og der er heller ikke planer om at yde yderligere pristillæg eller andre former for tilskudslignende ordninger til yderligere afhjælpning af sådanne udgifter.«

hov for at indskærpe over for de konkrete myndigheder og klageinstanser, at loven skal overholdes, således at lignende ombudsmandssager kan undgås.

Svar (24/8 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Jeg har til brug for besvarelse af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Den Sociale Ankestyrelse, som har oplyst følgende:

»Den Sociale Ankestyrelse kan oplyse, at Ankestyrelsen løbende er opmærksom på problemstillingen omkring kommunernes interne retningslinier vedrørende tildeling af personlige tillæg efter § 17, i lov om social pension.

Vedrørende den sag, der er omtalt i forbindelse med begrundelsen for spørgsmålet til ministeren, skal det bemærkes, at Ankestyrelsen dog i den konkrete sag ikke fandt grundlag for at antage sagen til principiel eller generel behandling, og at Folketingets Ombudsmand efterfølgende ikke fandt grundlag for at foretage sig videre i anledning af Ankestyrelsens afvisning af at behandle sagen.

Ankestyrelsen har imidlertid behandlet andre sager vedrørende tildeling af personligt tillæg.

Ankestyrelsen har således tidligere fundet, at en kommune ikke var berettiget til at vedtage, at bevilling af personlige tillæg efter § 17, stk. 1, forudsatte en tillægsprocent på 100. Afgørelsen er offentliggjort som SM P-41-96.

Tilsvarende fandt Ankestyrelsen i afgørelsen, der er offentliggjort som SM P-4-00, at en kommune ikke kunne give afslag på personligt tillæg alene med henvisning til kommunens vejledende retningslinier vedrørende formuens størrelse, når kommunen ikke - uanset den vejledende formuegrænse - foretog en konkret vurdering af ansøgers økonomiske forhold.

Ankestyrelsen fandt i begge sager, at kommunen havde sat den konkrete skønsudøvelse ved vurderingen af ansøgernes ret til personligt tillæg under regel ved alene at henholde sig til de i kommunen internt fastsatte regler.«

Jeg kan i øvrigt henvise til besvarelse af spørgsmål nr. S 3107 af 30. juni 2000 og spørgsmål nr. S 3167 af 19. juli 2000.

Spm. nr. S 3537

Til socialministeren (14/8 2000) af:

Aase D. Madsen (DF):

»Vil ministeren oplyse, om ministeren finder det tilfredsstillende, at Hillerød Kommunes Sociale Nævn i første instans og derefter Den Sociale Ankestyrelse har truffet en forkert afgørelse, som Folketingets Ombudsmand efterfølgende finder er ulovlig og meget kritisabel?«

Begrundelse

Efter to års kamp med først Hillerød Kommune, Det Sociale Nævn og derefter Den Sociale Ankestyrelse har en blind og sukkersyg mand endelig fået sin lovpligtige ret til et økonomisk tilskud til diætkost tilbage. Ministeren oplyser i svaret på spørgsmål nr. S 3167 (4. juli 2000), at Socialministeriet tidligere i vejledninger og orienteringsskrivelser til kommunen har præciseret lovgivningen, og at der nu er udsendt en skrivelse til Kommunernes Landsforening vedrørende retningslinierne for behandlingen af personlige tillæg. Ligeledes fremhæver ministeren, at Den Sociale Ankestyrelse skal bidrage til at gøre den landsdækkende praksis synlig. På den baggrund finder spørgeren det utilfredsstillende, dels at Den Sociale Ankestyrelse afviser sagen, som i øvrigt er beskrevet i bemærkningerne til spørgsmål nr. S 3107, dels at det skal tage en blind og handicappet mand to år og en klage til ombudsmanden, før han får ret i sin klage. Da ministeren på trods af dette ikke finder, at der er behov for at ændre og konkretisere loven, er det for spørgeren vigtigt at få oplyst, hvor mange gange ministeren mener, der er be-